

Demeter Attila

Jövőre is itt lesztek, ugye?

Ülünk az asztalnál illedelmesen
mint minden évben ilyenkor
most is úgy nyomaszt
ez a bábeli magány
lassan már azt is elfelejtjük
mivégre gyűltünk össze

Ismerős és idegen arcok
tétován mosolyognak
a béke ürügyén
nehogy egy szó
egy hibás mozdulat
egy rosszul sikerült fintor
megzavarja idilli képünk

A jólneveltség mítoszát
nem foszlatnánk szét semmiért
bár kitalálnunk is nehéz

ki az ki velünk szemben ül
s hasonmód
igyekszik megfejteni
hogyan látott-e valaha
vagy csak úgy tesz
mintha ismerne
a régi szép időkből

De jó a bor
s a házigazda biztat
vidámak s harsányak vagyunk
mert ugye nem búcsúzhatunk
nem válhatunk el egymástól
el kell sütnünk még
néhány eszement poént
mielőtt hazamennénk

— Jövőre is itt lesztek, ugye?

Álmodó nagyapám

Nagyapám sosem kérkedett
És nem volt harsány, mint sokan,
Álmodott, s néha tévedett
Úgy hitte, élhet boldogan.

És ritkán fogta el a hév,
S ha mégis csendben tüntetett,
Többre tartotta azt a fát,
Amit a kertben ültetett.

Hajnalban kelt, s az állatok
Értették minden halk szavát,
Nekik mesélt, ha boldog volt,
Nekik sírta el bánatát.

Néha engem is észrevett,
Olyankor szép volt a világ,
Nem mondott gyakran szépeket,
De így is kinyílt egy virág.

Azt mondta: fiam, légy erős,
Becsüld meg minden javadat.
Ne vakítson meg csalfa fény,
Csillogás, balga szám-adat.

S ha néha idegenbe mész,
Jusson eszedbe ez a föld,
Mely megtart, óv és gyámolít:
Egy székely életet betölt.

Nagyapám csendes álmait
Firtos vigyázza szüntelen,
A síró szilvafák alatt
Pihen a domb s a végtelen.
